

מולקרב

א. בראב

0

הוא לא היה אמור להיות שם.

בכלל לא.

בהתחשב בשעה - הוא היה צריך להיות עתה רחוק מהמיקום הנוכחי שלו בפער של כשישים דקות נסיעה.

למעשה, ברגע זה ממש הוא היה צריך להיות ספון עמוק בתוך מיטתו לאחר יום עבודה מתיש, מתחתיו מזרן עבה ומרופד וכרית תפוחה; מעליו, שמיכת נוצות כבדה.

אולי בכל זאת זו הייתה טעות אחת גדולה, הלקאה עצמית הדהדה בתוך מוחו, מרפה את איבריו המתוחים.

לא הייתה לו שהות ופניות לענות לה, להלקאה העצמית. גבו נצמד בחוזקה אל הקיר שמאחוריו, כאילו מנסה להיבלע בו, להיעלם בתוכו לגמרי. כאילו מעולם לא היה כאן.

הזיעה הצמידה אל גופו את חולצת הפולו השחורה שלבש. מכנסי הג'ינס הכהים שלו ניסו להשתלב בין קיר לבן, שיש אפרפר ומקרר משרדי קטן ובלתי יעיל.

אם מישוהו מהמסתובבים כעת ברחבי הבניין ירצה להכין לעצמו קפה עם חלב, לדוגמה, הוא יתגלה בן רגע.

שום דבר טוב לא יצא לך ממוסר עבודה גבוה, קולו הצרוד של אחיו עלה באוזניו לפתע, כמו משום-מקום וללא כל הכנה מוקדמת. ובכל זאת, כעת, בתוך הסיטואציה שבה הוא נמצא, הוא היה יכול להסכים איתו.

אנחה כמעט נפלטת מבין שפתיו החשוקות בחוזקה.

אם אחיו היה יודע על כך שהוא נותר בעבודה מעבר לשעות הנחוצות בשביל לסיים מספר משימות בתקווה לקבל הערכה מהממונה עליו, הוא היה מתפלץ.

אם אחיו ישמע, נוסף על כך, שבשעה אחת עשרה בלילה, חמש שעות תמימות לאחר סיום יום העבודה, הוא נכנס למטבחון מתחם המשרדים שלהם ורצה, בסך הכול, להכין לעצמו קפה, אך במקום זאת מצא את עצמו דחוק בין שיש-קיריזומקור בתקווה שאינו נראה לעיניהם של העומדים ממש בפתחו של המטבחון - אחיו יהיה בטוח שהשתבשה עליו דעתו לחלוטין.

בעל חולצת הפולו ניסה להיטיב את תנוחתו הדחוקה לקיר ובו זמנית להישאר דומם. כפות ידיו נדחסו אל הקיר שמאחוריו, מנסות להצמיד אותו למקום. נשימותיו היו שטוחות, ועיניו - פעורות לרווחה.

ריקנותו של הבניין גרמה לכך שגם אם היה מנסה להתעלם בכל כוחו מהמילים שחלפו לצד אוזניו - לא היה מצליח בכך. אלא אם כן היה חירש.

"אתה יכול לדבר ברוגע. אף אחד לא נמצא כאן בשעה הזאת", אמר אחד, שלוהו בקולו.

האדם המצונף בפינת המטבחון ניסה לזהות את הקול, להלביש לו פנים, דמות, צורה.

הקול המשיך לדבר: "העברת לישראל את הכסף?"

"כן", קול נוסף הצטרף לשיחה. כוס זכוכית הונחה בקול נקישה על השיש, מגלה לבעל חולצת הפולו את מיקומו של הדובר. "היום". נשיפה של מורת

רוח נשמעה. "אל תטרידו אותי בעניין הזה עוד. אני יודע כיצד לעבוד".

"ובכל זאת, ההעברה הזאת חשובה לנו, כגוף", בקול הראשון נשמעו רסיסי פיוס זעירים וכמעט בלתי אפשריים לזיהוי. "אבל כפי שביקשת, נשמור על דומייה בעניין. אסור שמישהו ידע על ההעברות הללו".

העברות. מוחו וליבו של לבוש הפולו הלמו בעוז, מאיימים להתפקע ולפרוץ מעבר לגבולות שסגרו עליהם מאז ומתמיד. לא העברה אחת, אלא כמה. ולישראל. אויביהם המושבעים.

"אף אחד לא ידע על כך", קול נוסף הסגיר אדם שלישי בשיחה. מים זורמים נשמעו נתקלים בזכוכית ונעצרים לאחר שניות ספורות. "אל לנו לשכוח שהיהודים כאן משרתים אותנו. העבודה שלהם חשובה לנו".

"טפו", יריקה נשמעה, סלידה נשבה ממנה.

הגיחוכים הגיעו מייד לאחר מכן.

הקול השני נשמע שוב, מרוחק מעט, חמור. "אני לא רוצה לשמוע אפילו פעם אחת נוספת את המילה 'יהודים' כאן במתחם! בהקשר הזה, כמובן".

בעל חולצת הפולו עצם את עיניו בחזוקה, מלביש את הקול העוצמתי לעיניים מימיות-יורקות אש ופה קפוץ, מסנן מילים.

"כל אחד אחר, פרט אלינו, שידע על המעשים הללו, יאבד כל מוטיבציה להמשיך ולעבוד בשבילנו, איתנו".

"מצטער. אני אש---" השלישי כבר נשמע מרחוק, בקושי.

מילים נוספות התגלגלו לכיוונו ממרחק, עמומות. האדם הקפוא על מקומו בקצה המטבחון עדיין לא הסכים לעצמו לנוע ממקומו.

רק לאחר חמש דקות תמימות של דממה, כשהיה בטוח שהשטח ריק לחלוטין, הוא נע ממקומו, מנסה להחזיר את זרימת הדם אל איבריו שנאלצו להיות בלא תזווה - בתנוחה בלתי נוחה בעליל - למשך דקות ארוכות.

הוא ניער בזהירות את ידיו ורגליו, מנסה לגרש את תחושת הנימול והעקצוץ

שהתארכה בהם, ללא הצלחה.

לאחר מספר ניסיונות סרק ושניות ארוכות, ויתר על העניין. הוא פסע בזרזות חתולית לכיוון עמדת העבודה שלו.

במהירות שלא ידע שהוא מסוגל לה, נכנס אל הקבצים של סרטי מצלמות האבטחה. בתוך דקה קלה היה בידי עותק בודד של תיעוד השיחה שהתבצעה במטבחון.

עיניו נעו בתזזיתיות לעבר השעון והדלת.

היה אפשר לשמוע את נקישות מחוג השניות שבשעון, ממהרות. הוא לגם נשימה עמוקה וביצע על מחשבו שני גיבויים נוספים, שגזלו מחייו ארבע דקות תמימות.

כשהתרומם ממקומו, היו עורפו ושערו רטובים כולם מזיעה. חולצתו גם היא נותרה דבוקה לגופו.

הוא מיהר לעבר היציאה מבניין המשרדים. במהירות דילג מעל גרמי מדרגות, יורד איתם לעבר החניון. רק כשהתיישב בתוך הרכב הקטן הרשה לעצמו לנשוף בקול, לפלוט מפיו סילון אוויר רעשני.

הוא הביט בכרטיס שבידיו, המכיל עותק בודד מהשיחה שלה היה עד.

כרגע לא היה לו כל צורך במידע ששמע, אך אין לדעת מתי יגיע היום שבו המידע הזה יבוא לידי שימוש.

ליום הזה הוא ימתין בסבלנות. בשקט. בלי לעורר מהומות.

כאילו אירועי הדקות האחרונות לא התרחשו מעולם.

1

תל אביב. ישראל.

החדר השקט לא סיפר את האמת כהווייתה. הוא טשטש את הכאב, ניסה להעלים את ריח הדם במסווה של דממה רגועה. מסגרות לבנות כיסו חלקים מהקיר, מכילות בתוכן איורים מופשטים ובלתי מובנים.

הריהוט בחדר היה מינימלי. שתי מיטות, אחת מהן ריקה. כורסה בעלת ריפוד קשיח ושידת מתכת קטנה, חלודה מעט.

המיטה הייתה מאוכלסת, וכך גם הכורסה.

על המיטה שכב נדב חן, מחוסר הכרה ומחובר לחמצן, דומם וחסר תנועה לאחר ניתוח ארוך ומסובך שעבר. על הכורסה, שכמו הייתה נטועה סמוך למיטה, ישב ינאי שיר. על פניו נותרו שיירי הבטחתו האחרונה.

הארגון המקולל הזה, שכמעט הרג את חברו הטוב, ישלם על כך ביוקר.

הפעם הוא יילחם עד הסוף.

אנחה זעירה נעקרה מתוכו. הוא עצר את נשימתו לרגע ארוך, מקפיא את הדמעות שנותרו בקצות עיניו ורצו לפרוץ החוצה, דוחק אותן פנימה.

עיניו שוטטו בחדר, נתקלות בנדב ובתחבושת העוטפת את בטנו. נדב היה עדיין חסר הכרה. על פי דברי הרופאים, אין משהו המונע ממנו להתעורר. בכל רגע זה יכול לקרות.

אבל המצב שלו לא טוב, קול דקיק נכנס למחשבותיו של ינאי. המצב של נדב קשה. לא בטוח שהוא יתעורר בכלל. אולי הוא יישאר צמח לשארית חייו. אולי בכלל הוא ימות.

ינאי התנער על מקומו, כועס על מחשבותיו.

הוא יעשה הכול בשביל שנדב יתעורר, וכמה שיותר מהר.

ידו נשלחה בתנועה חדה מעט אל השידה שעמדה לצידו, אצבעותיו פתחו את המגירה הבודדת שבה. חיוך קטן עלה על פניו, כמעט מוחה את הכעס העצמי שעדיין פעם בו.

גמרא. הגמרא של נדב.

ינאי נטל לידו את הגמרא והוציא אותה מהמגירה, תוהה בינו לבין עצמו מיהו הזריז שהספיק להביא הנה את הגמרא של נדב.

עיניו כמו התהפנטו אל הגמרא שהחזיק, מלאות געגוע. הוא כמעט לא הצליח לזכור מתי הייתה הפעם האחרונה שבה למד עם נדב, כמו אדם רגיל, כמו כל בחור ישיבה סטנדרטי. סתם חברותא.

ינאי הרים זוג עיניים שחורות־מוצפות אל נדב הדומם. שיניו היו חשוקות, כמו מנסות לעצור את שיטפון המילים היוצאות מדם ליבו, במקום הדמעות שאצר. "זהו, נדב. תקום! עברת את הניתוח והוא הצליח! גם אם אתה פצוע, זה לא מונע ממך להתעורר! לפחות לפתוח את העיניים, להראות שאתה חי! הנה, הגמרא שלך כאן, ואני גם כאן, לשם שינוי". הוא הצליח לגחך במרירות, ממשיך את שטף המילים, אינו רוצה לעצור. "קדימה, נדב, בוא נלמד! נכון שאני הייתי זה שברחתי לך לטובת שיטוטים ברחבי העולם, נכון שאני נטשתי אותך ובגללי נאלצת ללמוד לבד ולהחליף חברותות, אבל זה לא היה מרצוני האישי! רציתי להישאר בישיבה, ללמוד איתך בשקט, להתווכח קצת עם ליאור ואלעד. והנה, עכשיו אני כאן! ואני רוצה ללמוד איתך!" הוא אטם את שפתיו ולגם אוויר. עיניו נעצמו לשנייה קלה, קולו היה מותש.

”קום, נדב“.

ינאי לא הסיר את מבטו מנדב השותק, חסר התגובה. הוא ניסה להסדיר את נשימותיו, להירגע. רגיל להיות מאופק, רגוע. הסיטואציה הזאת הייתה זרה לו. מפחידה ומרגיעה בו זמנית.

”אני אלמד כאן קצת“, הוא לחש, ספק לעצמו־ספק לנדב. מבטו הושפל אל הגמרא. האותיות היטשטשו מולו.

ינאי קם ממקומו בלי קול והחזיר את הגמרא למקומה במגירה. נדב נמצא עדיין באותו מצב כפי שהיה לפני חצי שעה ושעה. הוא יצא מהחדר, ינסה להתרענן, לקנות שתייה ולקחת הפוגה של כמה דקות. לאחריהן הוא ייכנס שוב אל החדר, ללמוד.

לא לבר.

נדב ילמד איתו.

אפילו כל הלילה, אם יהיה להם כוח.

ההמולה והרעש שנדחסו באוויר הממלא את חלל שדה התעופה הסואן כמו לא נגעו בו כלל.

על פניו ריחף חיוך קלוש, תלוש מהמציאות ההומה סביבו.

הכול בפנים היה מואר, עמוס ורועש, שוקק חיים, אך מחוץ לשטח שדה התעופה שלט הירח במרחב. מספר כוכבים מנצנצים סייעו לו. מנורות רחוב ופנסי מכוניות מרצדים הוסיפו גם הם מיכולותיהם, מנסים להפיג את החושך.

השמש כבר עברה לשלוט בחצי המקביל של כדור הארץ.

רגליו של רועי שיר מיהרו. בכל שעות הטיסה מוחו שחזר שוב ושוב את המאורעות האחרונים ומנע ממנו שינה. כעת מחשבותיו התנקמו בו, מותרות אותו מפהק בשרשרת וצרוב־עיניים שכל רצונו הוא להגיע אל מיטה כלשהי ולתפוס עליה תנומה, אפילו קצרה.

רועי ידע היטב שזהו רצון שספק אם ימומש ביממה הקרובה. מיטה ושינה

אלו שני דברים הרחוקים ממנו מאוד כרגע. בשלב הראשון, עליו להגיע אל המטה ולמסור את גרסתו הראשונית למאורעות הימים האחרונים.

רק לאחר מכן, אם סיני הראל, מפקדו, יהיה נדיב, הוא יאפשר לו לנוח ולפוש מעט, אפילו לכמה דקות.

רועי היטיב את תיק הגב הענק, המכיל את מטענו, על כתפו. הוא התקדם בפסיעות גדולות אל החניה שבה הותיר את רכבו בטרם טס לצרפת כדי לנסות לשמור על ינאי ולהציל את ליעד, במסווה של חופשה קצרה אצל ההורים.

רכב אחר אמור להמתין לו שם, בחניה, כולל נהג-סוכן-חמור-פנים שיסיע אותו היישר אל שיחת נזיפה רבת רושם. רכבו-שלו כנראה נלקח אל חניית המטה ברגע שגילו על יציאתו - ללא הסכמת מפקדיו - מהארץ.

אצבעותיו סירקו את בלוריתו הבהירה בתנועה מהירה, מרימות אותה לאחור, מגלות את הקווים הארוכים שנחצבו לרוחבו של מצחו.

הרכב. שלו. כאן.

רועי כחכה קלות, מופתע מעט. אבל הוא לא יתלונן.

כתפו כמעט עלתה כלפי מעלה, התיק הכבד מנע ממנה זאת.

הוא הסתובב סביב הרכב בפסיעות איטיות, רוכן תחתיו. כשסיים סיבוב של שלוש מאות ושישים מעלות והגיע למסקנה שאף אחד לא חיבר אל הרכב - מבחוץ לפחות - מטען חבלה, נרגע מעט.

הוא פתח את דלת הרכב וסרק אותו בעיניו, מבפנים.

"נקי", המהם לעצמו וספק הניח-ספק העיף את תיק הגב הענק שלו אל עבר המושב האחורי של הרכב. רגע לאחר מכן גם הוא היה בתוך הרכב, יושב מאחורי ההגה, מוציא את הרכב במהירות מהחניה, אל הכביש הראשי.

רגלו העיקה על דוושת הגז כמעט ללא הפוגה במשך כל ארבע עשרה דקות הנסיעה. הוא השתמש בדוושת הבלם רק כאשר היה צריך לעצור לפני שערי המטה ולהציג בפני המאבטח את כרטיס הסוכן שלו, על פי הנהלים היבשים.

שתי דקות לאחר מכן הוא כבר פסע במסדרונות המטה המובילים אל משרדו האישי של סיני הראל, מפקדו.

רועי נקש קלות על הדלת ופתח אותה, מוותר על הפעולה הנימוסית הבסיסית - המתנה לתגובה מתוך המשרד.

בלי לומר מילה הוא שמט את התיק על הרצפה לצד הדלת, מבפנים. הנשק שנמצא בתוך התיק שווה הרבה, וסיני לא יהיה מרוצה אם ינטוש אותו בחדר אקראי עד שהאחראי על הנשקייה יואיל בטובו לסיים את ספירתו היומית. מחווה קטנה.

"רועי שיר", קול מוכר עצר אותו, מונע ממנו לצאת מהמשרד כאילו לא קרה כלום. כאילו הוא חזר עתה מחופשה קצרה בבית.

רועי הרים זוג עיניים שחורות ועייפות אל עבר הקול, יוצר עם בעליו קשר עין ראשון מאז נכנס למשרד ומיישיר מבט שטוח אל סיני הראל. "נעים להכיר".

הוא לא חיך. לא היה בכך טעם כרגע.

רועי היה מודע לכך שהוא שיקר, שוב, למפקדו. הוא דיווח על יציאה של כמה ימים לבית ההורים, כשלמעשה, טס לצרפת.

בזמן רגיל, שקר קטן מעין זה לא היה מטריד אותו כלל, אך בהתחשב בעובדה שזה לא היה הפשע היחיד שלו, יהיה עליו לקוות שסיני יסלח לו פעם נוספת.

גם על השקר, גם על כך שהוא יצר קשר עם מאט ללא אישור, וגם על כך שהוא ומאט הגיעו למידע על מיקומו של ליעד אלמוג ולא שיתפו בכך את סוכני השב"כ והמוסד שהיו בעיצומו של מרדף אחרי חוטפיו של הילד. אפילו נדב חן נפצע במשמרת שלו.

מצד שני, הוא באמת יכול להיות אופטימי, בהתחשב בעברו עם סיני, המלא בפיוסים מוצלחים למכביר.

הוא גם הצליח, בסופו של דבר, לחסל את אנדי.

נקודה נוספת לטובתו.

סיני לא התרשם מקדרותו של פקדו. הוא הכיר אותו מספיק שנים בשביל לדעת שהבחור עייף מדי וסומך על עצמו יותר מדי. "יש לך עבודה, גבר",

אמר באדישות מה. "הרבה עבודה", דייק. חיוך מעודד עלה על פניו ונעלם כאילו לא היה.

"אני יודע", רועי נע על מקומו. "מה הכי דחוף?"

גבותיו של סיני התרוממו בתמיהה שקטה.

רועי לא נע. שפתיו נותרו חתומות.

"הכול דחוף", סיני אמר לאחר מספר שניות של שקט. "ואתה יודע את זה. אני מקווה שברור לך שאתה לא זו מהמטה לפני שאתה מסיים למלא את כל התחקירים ועובר את כל השחזורים. בטח ובטח לא לפני שאנחנו עוברים על ההתנהלות שלך מהרגע שיצאת מהמטה, לביקור אצל ההורים".

רועי נשף בקול. כתפיו נשמטו קדימה בתנועה מינורית. "ממה להתחיל?"

"מעדיף מסמכים או בני אדם?"

עיניו של רועי חייכו קלות. "אין לי סבלנות לבני אדם עכשיו".

"מעולה". סיני ידע שזו תהיה תשובתו של רועי, והתכוון לכך מהרגע שבו שמע על נחיתתו של רועי בנתב"ג. "יהונתן מחכה לך עם כל המסמכים. שיהיה בהצלחה".

"צריך להתזיר את הנשק למקום", רועי אמר בלי קשר והחווה בראשו לעבר התיק ששמט על הרצפה ברגע שנכנס אל המשרד הזה. לפני דקות ספורות.

עוד בטרם הספיק סיני לומר משהו, יצא רועי מהמשרד, פונה אל החדר שבו שיער שיהונתן אמיתי, חברו ליחידה, נמצא.

"היי", הוא נקש קלות על השולחן.

יהונתן הרים אליו את מבטו והגיש לו בשתיקה ערמת מסמכים גבוהה.

רועי נטל אותה בקריצה קלה ונעלם לעמדה פנויה בפינת החדר.

עוד לפני שהתיישב על הכיסא מול הדפים, הוא דפדף בהם, רוצה להגיע אל נקודת זמן מסוימת: נקודת הזמן שבה נדב נפצע. משהו בפציעה הזאת לא היה נראה לו טוב, עוד בצרפת.

רועי נאנח מבלי משים.

משהו ניקר במוחו וגרם לו לחוסר מנוחה. משהו אמר לו שיש כאן מוקש. עליו לחפש פרט מידע שיוכל לעזור לו, לשפוך אור על ההרגשה המוזרה שלו בקשר לפציעה של נדב.

הוא נבר במסמכים, מריץ במוחו שוב ושוב את פרק הזמן שבו נפצע נדב.

בום. בום. בום. בום.

קולות ירי חזקים נשמעו סביבם בזה אחר זה, רצופים.

"תתכופפו!!!" קולו התרומם ברגע, שולח הוראה לנדב ואיתמר. "אני עף מכאן! תישארו למטה!!!" צעק. מוחו כבר זיהה את הנשק שכוון לעברם. ירי צלפים. רמינגטון M24.

הוא יכול להתמודד מולו.

קליעים בודדים הצליחו לחדור אל הרכב דרך השמשה, מחוררים אותה, את מושבי הרכב. "תיזהרו, חבר'ה!" פלט לעברם אזהרה נוספת תוך כדי נסיעה פראית על הכביש, תוך כדי זגזוג בין הנתיבים הצרים.

הקליעים שרקו לעברם, מכוונים ישירות אליהם, אפילו לא לגלגלי הרכב. הוא ניסה להתחמק מהם, קולט לפתע שהירי מגיע מכמה כיוונים שונים.

הוא מתמודד עתה עם כמה צלפים. לא רק עם אחד.

יפה מאוד.

"אחחח!!!!" נדב שאג לפתע והתקפל אל תוך עצמו.

"הוא נפגע!!!!" איתמר רכן אל נדב, מנסה לבחון את פגיעתו. "שיר! עוף מכאן מהר!!!!"

הצלף פגע בנדב מאוחר מדי, ניצן של הבנה החל לנבוט במוחו של רועי.

את המשך מסקנותיו הוא יסיק תוך כדי נסיעה, רועי ידע. הוא לא היה צריך לקום ממקומו כדי לצאת מהחדר, משום שהוא אפילו לא הספיק להתיישב.

רועי יצא מהחדר בריצה קלה, מותיר את מבטו התוהה של יהונתן מאחוריו.

לא אכפת לו מה סיני יחשוב או יגיד על היציאה שלו עכשיו. לא מעניין אותו איזו שיחת נזיפה הוא יחטוף בשל כך.

הוא חייב ללכת לנדב. עכשיו.

אולי בבית החולים הוא יצליח לדלות פרטים נוספים שיסייעו לו להבין מה מפריע לו כל כך בסיפור הפגיעה של נדב, על אף שבנקודת הזמן הזאת, הוא אפילו לא יכול היה להסביר זאת במילים.